

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. № 63.

23de Møde.

Forsbagen den 5te Marts.

(Fortf.)

Ordføveren: Med Hensyn til den høit-
agtede Justitsministers Bemærkninger i Anled-
ning af Udvalgets Indstilling til § 13, maa
jeg tillade mig at bemærke, at vi ere gaaede
ud fra den Forudsætning, at den første Regel
i en Sag om borgerlige Forbrydelser er, at
den, der kaldes til Ansvar, bliver lovligt stæv-
net, stævnet paa en saadan Maade, at han
veed, at han bliver tiltalt, stævnet paa en
saadan Maade, at han er vedborligt opfordret
til at forsvare sig; og, om derfor ogsaa den
Fremgangsmaade, som Udvalget har paatænkt,
maatte være nok saa stempel, kunne vi dog ikke
slutte os til den, fordi vi ikke finde den ret-
færdig. Det er for det Første vistnok ikke
rigtigt, at, fordi en Person ikke er tilstede i
Kongeriget, derfor skulde man nødvendigvis
være ubekendt med hans Opholdssted udenfor
Kongeriget; det kan man meget vel vide, fordi
han er udenfor Kongeriget. Lige saa vist er
det, at han kan være udenfor Kongeriget, uden
at man er berettiget til at behandle ham som
Rommingsmand; og, er det Tilfældet, at man
veed hans Opholdssted, og er man uberetti-
get til at behandle ham som Rommingsmand,
saa er det første Krav, han som Tiltalt har,
at man skal stævne ham paa lovlig Maade,
at man ikke skal indføre en Stævning i Ber-
lings Avis og forkynde den et Sted i Kjøben-
havn og derpaa bygge den Slutning, at han,
som er paa et fjernt Sted, veed, at det har
staaet i Berlings Avis og veed, at denne
Stævning er forkyndt paa et Sted i Kjøbenhavn.
Det er bemærket, at Retten paa den Tid, en
saadan Sag paastævnes, kunde mene, at Ved-
kommende opholdt sig paa et vist Sted, og,
naar Stævningen saa kom til dette Sted, kunde
han være borte derfra, eller Forholdene paa

dette Sted være af den Beskaffenhed, at de hin-
drede en Forkyndelse for ham. Ja, alt Dette
er muligt; men kan det berettigede til at tiltale
ham for en Rigsret, uden at han er stævnet
paa lovlig Maade? Jeg skulde mene, at, om
man endogsaa gaaer ud fra den Forudsætning,
hvis Rigtighed man saaledes troer, at man ikke
kan nægte, saa kan deraf dog ikke udspringe
nogen Befoielse til at behandle ham paa den
Maade, som Udvalget gaaer ud fra, eller an-
vende en offentlig Stævning mod ham, om
hvis Tilværelse han maaskee kan forblive ganske
uvidende. Jeg troer derfor, at Udvalget har
hævet god Grund til at holde sig til danske Lovs
Grundsætninger i Henseende til Anvendelsen af
offentlig Stævning. Den kan maaskee være
betænkelig nok, selv indenfor de Grændser, Lo-
ven opstiller; men at gaae udenfor disse Grænd-
ser har man paa ingen Maade kunnet anbefale.
Det er ogsaa ganske vist, at en Tids-
frist, en Tidsbestemmelse af den omhandlede
Art passer og aflutter sikrere i nærværende
Tilfælde; men det kan vist ikke forandre An-
skuelser om, hvad der er rigtigt, og, om det
end maatte være nok saa ønskeligt, at en po-
litisk Sag fremmedes hurtigt, saa har Tiltalte
dog Krav paa, at den ikke fremmes mod ham,
uden at han er lovligt stævnet.

Hvad den nye Paragraph angaaer, som
Udvalget har gjort Indstilling om, da har jeg
tidligere udtalt vor Anskuelse med Hensyn til
Grunden, og kan henholde mig til, hvad jeg i
saa Henseende har bemærket. Naar der er
lagt Vægt paa Ordene i Begyndelsen af
Grundlovens § 72, hvor der staaer, at Rigs-
retten bestaaer af 16 Medlemmer, saa svæ-
rer jeg dertil: ja! Høiesteret bestaaer af 13 Med-
lemmer, men dog kunne 10 afgjøre en gyldig
Dom; dette Udtryk bestemmer altsaa Intet i
Henseende til det Punkt, som Udvalget har
troet at kunne behandles med større Frihed,
nemlig om ikke, naar Retten har paabegyndt